

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 575/11
13.01.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Snežane Andrejević, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu Ministarstva poljoprivrede, trgovine, šumarstva i vodoprivrede Republike Srbije za preispitivanje sudske odluke - presude Upravnog suda 9 U. 19206/10 od 30.08.2011. godine, uz učešće protivne stranke M.M. iz Z, u predmetu ocene rada i prestanka radnog odnosa državnom službeniku, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 13.01.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom u stavu I dispozitiva uvažena je tužba tužioca M.M. iz Z. i poništeno rešenje Ministarstva trgovine i usluga Republike Srbije, Sekretarijata ministarstva broj 112-01-9/437/2010-05 od 15.01.2010. godine. Tim rešenjem u stavu 1 dispozitiva M.M, državnom službeniku, raspoređenom na radnom mestu načelnika Odeljenja - tržišnog inspektora, u zvanju višeg savetnika, Odeljenje tržišne inspekcije Zaječar, Sektor tržišne inspekcije, u postupku provere kvaliteta rada određuje se ocena "ne zadovoljava", a u stavu 2 dispozitiva tog rešenja državnom službeniku prestaje radni odnos danom konačnosti ovog rešenja. U stavu II dispozitiva pobijane presude obavezuje se tuženi organ da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.370,00 dinara u roku od 15 dana od dana prijema presude.

U zahtevu za preispitivanje pobijane presude, podnetom zbog bitnih povreda propisanih članom 49. stav 3. Zakona o upravnim sporovima, podnosilac ističe da je osporeno rešenje doneto na osnovu člana 10. Zakona o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji, koji je lex specialis i koji je donet po hitnom postupku kako bi se u određenom roku sproveo postupak racionalizacije, odnosno smanjenja republičke administracije. Ukazuje da je članom 10. navedenog zakona propisan postupak ocenjivanja kvaliteta rada državnih službenika i da je u stavu 4. tog člana predviđeno da je rešenje o oceni državnog službenika konačno i da se protiv njega može pokrenuti upravni spor. U zahtevu podnosilac ne osporava činjenicu da konačnost rešenja faktički nastaje njegovim dostavljanjem stranci, ali smatra da je Zakon o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji dao rešenju o oceni kvaliteta rada državnog službenika svojstvo konačnog rešenja, pa nije bilo razloga za donošenje dva odvojena rešenja. Takođe, smatra da je neodrživ stav suda da je rešenje o prestanku radnog odnosa trebalo doneti po članu 132, a u vezi člana 131. Zakona o državnim službenicima, jer u članu 131. tog zakona ocena o kvalitetu rada "nezadovoljava" nije propisana kao pravni osnov za prestanak radnog odnosa po sili zakona, a što bi inače značilo isključivanje i zanemarivanje odredbe člana 10. Zakona o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji, po kome je započet postupak i po kome treba i da se završi. Ističući još da je pobijana presuda nerazumljiva i neizvršiva i da je istom bitno povređen zakon na štetu podnosioca, predlaže da Vrhovni kasacioni sud ukine tu presudu.

U odgovoru na zahtev protivna stranka predlaže da sud isti odbije kao neosnovan. Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, osporenim rešenjem je povređen zakon na štetu tužioca, jer nisu bili ispunjeni uslovi da se tim rešenjem odluči i o oceni državnog službenika i o prestanku njegovog radnog odnosa, budući da je konačnost rešenja o ocenjivanju preduslov za donošenje rešenja o prestanku radnog odnosa. Takođe, po nalaženju Upravnog suda, osporeno rešenje je faktički neizvršivo u delu koji se odnosi na prestanak radnog odnosa, jer datum prestanka radnog odnosa nije dispozitivom određen.

Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da je ista doneta bez povrede pravila postupka, uz pravilnu primenu materijalnog prava na utvrđeno činjenično stanje. Osnovano je Upravni sud u pobijanoj presudi našao da je tuženi organ, shodno članu 10. Zakona o određivanju maksimalnog broja

zaposlenih u republičkoj administraciji ("Sl. glasnik RS" broj 104/09), bio dužan da donese odluku o ocenjivanju državnog službenika, jer od te ocene zavisi njegov radnopravni status, s obzirom da je stavom 5. člana 10. navedenog zakona propisano da državnom službeniku kome u postupku ocenjivanja rešenjem bude određena ocena "ne zadovoljava" prestaje radni odnos danom konačnosti rešenja. Takođe, pravilan je zaključak Upravnog suda da je odluku o ocenjivanju trebalo dostaviti državnom službeniku, kako bi ista postala konačna, pa tek nakon toga u smislu člana 132. Zakona o državnim službenicima ("Sl. glasnik RS" br. 79/05... 104/09), doneti rešenje kojim će se utvrditi razlog zbog koga je radni odnos prestao i dan kada je radni odnos prestao. Zatim, osnovano je pobijanom presudom utvrđeno i da je stav 2 dispozitiva osporenog rešenja neizvršiv, jer je u istom navedeno da državnom službeniku prestaje radni odnos danom konačnosti ovog rešenja. Ovo sa razloga što je odredbama člana 198. Zakona o opštem upravnom postupku propisano, između ostalog, da dispozitiv mora biti određen, a što u konkretnom slučaju nije, jer dan konačnosti rešenja u dispozitivu nije naveden. Stoga je po utvrđivanju datuma sa kojim je državnom službeniku prestao radni odnos, odnosno kada je odluka o ocenjivanju postala konačna, a koja okolnost se utvrđuje na osnovu dokaza o izvršenom dostavljanju tog rešenja, trebalo doneti posebno rešenje o prestanku radnog odnosa državnom službeniku.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da ukazivanje Upravnog suda na primenu člana 132. u vezi člana 131. Zakona o državnim službenicima znači isključivanje i zanemarivanje člana 10. Zakona o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji, po kome je započet postupak, pa je našao da su ti navodi neosnovani. U obrazloženju pobijane presude član 131. Zakona o državnim službenicima se i ne pominje, a članom 132. istog zakona, u stavu 1 je propisano da o tome da je državnom službeniku prestao radni odnos po sili zakona rukovodilac donosi rešenje kojim utvrđuje razlog zbog koga je radni odnos prestao i dan kad je radni odnos prestao. Iz osporenog rešenja i pobijane presude proizilazi kao nesporno da je državnom službeniku M.M. radni odnos prestao po sili zakona i to člana 10. stav 5. Zakona o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji i o toj okolnosti je trebalo odlučiti posebnim rešenjem na način regulisan članom 132. Zakona o državnim službenicima koji uređuje prava i dužnosti državnih službenika i čijom primenom nije isključena i zanemarena primena Zakona o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji.

Cenjeni su i navodi zahteva da u konkretnom slučaju nije bilo potrebno doneti dva odvojena rešenja jer je Zakon o određivanju maksimalnog broja zaposlenih u republičkoj administraciji dao rešenju o oceni kvaliteta rada državnog službenika svojstvo konačnog rešenja, pa je Vrhovni kasacioni sud našao da su ti navodi neosnovani. Ovo sa razloga što, prema oceni ovog suda, rešenje u upravnom postupku ne može postati konačno pre nego što se uruči stranci.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su navodi zahteva neosnovani i da ne mogu dovesti do drugačije odluke suda po podnetom zahtevu, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

Zapisničar,

Gordana Bogdanović,s.r.

Predsednik veća - sudija

Snežana Živković,s.r.